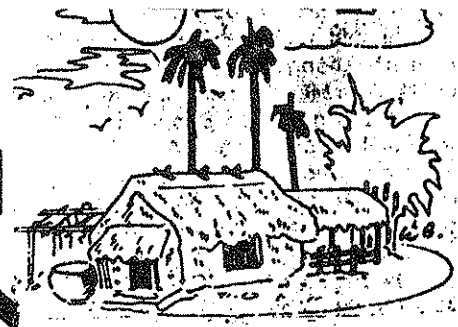

NỖI BUỒN DI-TẢN

Có người hỏi tại sao Tôi buồn thì Tôi chỉ biết lắc đầu. Vàng nếu so sánh với đồng-bào dúi khổ hoặc bị tù đày bên nhà hay là đồng hương đang gặp gian-truân trên biển cả, lân-dân trong các trại ty nạn thì Tôi là kẻ may mắn. Nhưng nghĩ đến bạn anh không có Toa xử trùm lên đầu Tôi vô hạn định, tính đến nay đã trên 5 năm..., 5 năm biệt xứ, nghĩ đến thân-phần mình có đất-nước mà không được phục-vụ, có nhà cửa không được ở, có sông núi đẹp hùng-vĩ không được thưởng thức, Tôi đâm ra ám-ức, rồi chiều chiều chú-nhật ra đứng bên bờ biển đông ngó về quê mẹ, thật đúng là...ruột đau chín chịu, hoặc đôi khi đi lang-thang trên hệ phở não-nhiệt mà lòng Tôi vẫn trống-rỗng, đầu óc tê-liệt, sưng-sưng sờ-sờ như người mất trí.

Do đó Tôi buồn

Tôi còn buồn vì cảnh đời trái-ngược, một cuộc đời không tiền kh khoảng-hậu. Ở bên nhà, mấy thằng cán ngớ dốt nát lên ngôi trên đầu trên cổ thiên-hạ, đe-dọa, khủng-bố, cướp cạn, mùa gầy vườn hoang... Ở bên này người thì lớ Ông lớ thằng kéo dài cuộc sống vô quốc-tịch, kẻ thì ba hoa thóa-mản với lao-dộng vinh-quang, ngày hai jobs như những chiếc máy kh không hồn. Nào những cảnh ông già bà lão ngoài 70 gần đất xa trời cứng lưỡ cứng giọng còn cặp sách đèn trường học é a ba chủ Anh văn, nào như những đứa trẻ quên hết dạ thưa, chỉ biết okay, Hi với Bye! những cô gái Việt Nam mỗi lần cặp-kẻ dả bỏ nhà theo trai luông-tuồng xem thưởng cha mẹ, những người dân-bà đòi bình-dặng mũ quáng quên cả thiên-chức làm vợ làm mẹ, cho việc nội-trợ là nô-lê, xem việc vợ-chồng chỉ là nhu-cầu dô-là gây nên bao chuyên học hác đau thương, kẻ sao cho xiết.

Người bảo trở khuyên Tôi "đừng ngó lui" như những ngubi từng đi trước Tôi từ cả hai thế-kỷ nay, - Hãy nhìn tới trước và làm những gì được trong tâm tay mình thì làm, còn những gì ngoài tâm tay mình thì thôi; đừng tiếc re' quá khứ, đừng thặc mắc hiên tại mà hãy lo cho tương lai. Nghe hay quá! Nhưng tâm-trạng người di-cử suốt dọc hai thế-kỷ trước đây khác xa với tâm trạng người di-tản Việt Nam bắt đầc đi ngày nay. Họ đâu có thông-cảm được những thoáng buồn vô cớ, những đản vật trong tâm hồn của người di-tản khi đụng-chạm với nền văn-hóa vật-chất.

Một cây nhỏ búng đi trồng lại một chỗ khác còn hi vọng sống sót và vườn lên, chủ một cây lớn búng lên đem trồng ở chỗ khác, đứt re', gãy cành át sẽ khổ heo, cần cối, chết môn.

Chỉ còn một hi-vọng mong-manh... Nếu trước đây mình đâu có ngờ hôm nay mình ở đất này thì rất có thể một ngày nào đó mình cũng có thể trở về quê hương.... Ai biết được?

Vi Quê Hương là đẹp hơn cả.

T.S.H - CA

DO VUI   Dô các bạn đây là đâu?

Trên tường của một nơi công cộng, có ghi một hăng chữ sau :

"No matter how much you shake and dance, the last drops always end in your pants"

Các bạn thử đoán coi đây là đâu?

(Xem tra lỗi trang...)